

Необновливи извори на енергија

Јагленот, нафтата, гасот (попознати како фосилни горива) како и ураниумот припаѓаат во групата на обновливи извори на енергија. Овие горива ние ги употребуваме и трошиме побрзо одколку што на нив им е потребно време да тие природно се создадат. Последица на тоа е дека порано или подоцна ние ќе останеме и без нив. Додека овие горива се обработуваат, транспортираат и употребуваат, создаваат сериозно влијание врз животната средина.

Во нуклеарните центри енергијата се добива со расцепување на јадрото на ураниумот. И покрај тоа што нуклеарните центри не продуцираат сулфур диоксид, во текот на целиот процес на производство на енергија од минирање до складирање на отпадот се троши многу енергија, така да во овој процес големи количини на стакленички гасови се испуштаат директно во атмосферата. Радионактивниот отпад може да остане радиоактивен и до неколку стотини и дури илјадници години, така да проблемот за нејзиното складирање сèуште не е доволно решен.

Во термалните електрани јагленот, суровата нафта, и природниот гас се согуруваат за да се создаде електрична енергија. Во текот на согурување на овие материјали јаглерод диоксид, сулфур диоксид, азотен оксид и чад се испушта во атмосферата. Сулфурниот диоксид и азотниот оксид се претопуваат во атмосферските врнежи со што предизвикуваат хемиски промени и ја зголемуваат ацидификацијата.

Не само електраните користат големи количини на енергетски ресурси. Тие играат голема улога и во транспортот поради фактот што 99% од возилата сèуште користат нафтни производи. Електраните и транспортот испуштаат големи количини на јаглерод диоксид кој е главен причинител за појавата на стакленичкиот ефект која доведува до зголемување на просечната температура на земјината атмосфера и може да доведе до драстични климатски промени во целиот свет.

Јагленот и ураниум не се одкопуваат само во длабочините на земјината кора, но и од површинските рудници. Освен од естетска гледна точка со што ја уништуваат животната средина тие исто така ја загадуваат водата, го загадуваат и воздухот и предизвикуваат ерозија на земјата.

Суровата нафта треба да се рафинира за да може да се користи во возилата. Нафтата не е само важна како извор на енергија; таа исто така се користи и во хемиската индустрија, како груба супстанца за многу продукти. Рафинериите (како и рудниците) носат големи ризици за животната средина.

Ако светската употреба на овие материјали остане иста тогаш резервите на јаглен ќе траат приближно уште за 150 години, а резервите на ураниум едвај ќе бидат доволни за наредните 50 години. Одкопувањето на јаглен и ураниум ја уништуваат животната средина. Длабоките рудници ги загадуваат подземните извори на вода, а со тоа се доведува до загадување на водата за пиење и може да настане и потонување на земјата. Остатоките од неупотребливиот камен кој е оставен во купови околу рудниците изгледа како лузна врз животната околина. Во случајот кога се ископува ураниум, 90% од материјалот ископан од рудниците е радиоактивен.

Веројатно ние го доживеаме крајот на употребата на нафтата бидејќи светските резерви на нафта ќе трајат за наредните 20 до 40 години, а природниот гас ќе се потроши за наредните 40 до 50 години. Со одстранување на необработената нафта од длабочините и нејзино транспортирање од длабочините до површината предизвикува загадување на водата во длабоките и површинските резервари со вода. Секоја година 200 илјади тони на нафта се испуштаат во океаните и морињата низ пукнатините во рафинериите, пристаништата и терминалите и од несреќите со нафтени бродови (танкери). Истекувањата низ пукнатините за време на одстранувањето и пренесувањето на горивата преку цевководи и сместување на природниот гас во резервари се испушта штетни гасови во атмосферата.